



Editare și tehnoredactare: Andreea Tăloi

Redactor: Livia Dulceață

alexandruchermeleu.ro

Alexandru Chermeleu

Rai și Iad în iubire

ISBN 978-606-94303-3-0

Editura Bookzone

Șos. Berceni, nr 104, sector 4, București

Redacție: 0730593250

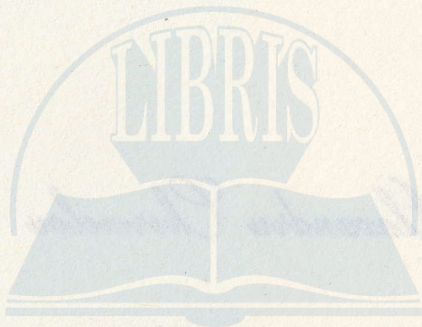
Distribuție: 0314382822, 0751492686

office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Alexandru Chermeleu

Rai și Iad în iubire



Exercițiu de sinceritate

Să pornim de la titlu! De ce o scriere cu un titlu care preia o metaforă biblică? Ne naștem din iubire și suntem trimiși pe pământ să iubim, să învățăm să iubim și să dăm mai departe ceea ce am înțeles noi din viață. Starea de îndrăgostire este aproape de nedescris în cuvinte. Pentru omul credincios ea se poate compara cu raiul promis de textele sfinte.

Căci cum altfel am putea numi iubirea împărtășită decât raiul pe care ni-l dorim cu toții, îl purtăm în suflet, tânjim cu ardoare după el și credem că l-am găsit atunci când ne îndrăgostim. Și poate chiar am ajuns să gustăm din beatitudinea cerească, să ne predăm cu totul stării de grație pe care se spune că nu ți-e dat s-o trăiești decât rareori sau chiar o singură dată. Este o stare pe care, ceea ce numim noi timp, nu o atinge, nu degeaba se spune: „simți că plutești sau iubirea îți dă aripi, te înalță și te transformă”.

Când iubești, timpul nu există, nu-l simți că trece sau stă pe loc, pur și simplu nu există, cel puțin în această etapă a îndrăgostirii. Și totuși, oamenii și-au pus mereu întrebarea: Cât timp durează o iubire? Mi-am pus-o și eu și pot să vă spun sincer că nu știu. Știu doar că în cuplurile care „au trăit fericiți până la bătrânețe”, asaltul timpului asupra iubirii n-a făcut decât să o modeleze, să o „așeze” în noi forme, dar nu a reușit să o distrugă, dimpotrivă, a înnobilat-o și atunci spunem că iubirea „a dat roade”.

Atâtea și atâtea cupluri se despart în jurul nostru pentru că cei doi își dau seama că nu se mai iubesc. Fiecare iubire are povestea ei, nu se poate generaliza nimic din ceea ce încercăm să înțelegem din misterul ei. Iubirea adevărată nu are timp, de aceea cred că este greșit să ne întrebăm cât timp durează o iubire.

Nu! Iubirea este un dar, o stare pe care doi oameni reușesc să o trăiască pentru că, la un moment dat, au reușit să primească harul cu care au fost binecuvântați. Este grădina Edenului în care Adam și Eva au fost așezați din dragostea Creatorului.

Și totuși, întrebarea adevărată pe care ar trebui să ne-o punem este: de ce oamenii pierd harul iubirii, nu cât durează o iubire, pentru că grădina paradisului nu a fost creată ca să dureze doar până ce perechea promordială a gustat din pomul cunoștinței binelui și răului.

Adam și Eva au fost alungați din Rai pentru că au nesocotit porunca divină, dar vor trăi veșnic cu dorința de a se întoarce în paradisul pierdut. Așa și noi, oamenii veacurilor care au urmat, ființe fragile și slabe, cădem din grația iubirii, dar tânjim mereu să o redescoperim într-o altă poveste care să ne reaseze în harul pe care nu am știut să îl păstrăm.

Poate vine un moment când cel de lângă tine va pleca. Îți va rupe bucăți din inimă și îți va sfâșia sufletul asemenea unui lup înfometat. Iar apoi va dispărea. Precum o nălucă ce îngheață ființe. Când cel de lângă tine nu mai este, nu îl urî. La un moment dat, a fost tot ceea ce ți-ai dorit mai mult de la viață.



**A fost universul tău.
Poartă-l în minte și în inimă...**

Dragul meu,

Șă știi că nu îmi pare rău că te-am cunoscut. Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, nu aș fi ajuns să mă cunosc pe mine. Nu regret că m-ai ales. Dacă nu mă alegeai tu, mă alegea un altul. Și poate era mai rău. Nu mă mai supăr atunci când vrei să pari disponibil în fața pițipoancelor care și-ar deschide picioarele, numai pentru că tu le-ai deschis portiera mașinii la care încă mai plătesc credit, atunci când m-ai prostit să-l fac pe numele meu.

Ți-am făcut și patul. Uitai să îl faci de fiecare dată când plecai de acasă. Probabil îl făceai în altă parte. Ai uitat cum mototeleam cearceaful sub respirația noastră. Singurul aer pe care îl mai inspir acum e intoxicat de minciuni și ego. Uitai să mă ții de mână atunci când ne plimbam pe stradă. O luai înaintea mea. De parcă aveam nevoie de un deschizător de drumuri. În tot acest timp, puteai să îmi deschizi inima.

Însă ai preferat să îți închizi ochii și să îți astupi urechile. Parcă vorbeam cu un perete. Un perete pictat în lacrimi și în amintiri de mult uitate.

Ajungeai acasă și te uitai în cruciș la mine. Nu știai cum să mă iei. Cel mai bine era dacă mă luai în brațe. Uneori, nu aveam nevoie decât de asta. Te puneai la masă și înfulecai ca un dement. Îți spuneam să faci o pauză, dar nu voiai să mă ascuți. Singura pauză pe care ai făcut-o a fost atunci când ai încetat să mă iubești.

Te întindeai apoi pe canapea și te uitai la televizor până adormeau cu telecomanda în mână. Înainte adormeau cu mâna mea în mâna ta.

Vremuri apuse.

Te trezeai ca un robot și îmi aruncai un „Te iubesc” spus în grabă. De parcă perișta de dinți nu putea să mai aștepte un minut. Cafeaua nu mai era nici ea la fel. Își pierdea din gust de fiecare dată când pierdeai tu bucățele din mine.

Nu mă mai enervez atunci când îți găsesc verigheta ascunsă în buzunarul de la pantalonii

ce s-au dat jos, de atâtea ori, în fața unor depravate ce nu au înțeles că iubirea nu trece numai prin stomac. Nu mă mai irită nopțile când te întorci acasă, crezând că dorm buștean. Atunci când îți arunci, grăbit, cămașa apretată de proasta de lângă tine. Iar dacă urmele de ruj, răsfirate nonșalant pe guler, nu le-ai putut „apreta”, le-ai fi putut măcar ascunde. Din bun simț. Împreună cu fondul de ten ce îți gădila, nevinovat, barba. Nu-mi pare rău că ți-am spălat lenjeria. O femeie care iubește mai trebuie s-o facă și pe asta. Nici că ți-am pregătit, în fiecare zi, o masă caldă. Când tu erai cu dansa-ntr-însa, eu amestecam în ciorbă, crezând că puiul meu e în ședință.

Iar dacă până-acum nu te interesa... acum ai și profil de Facebook. Apari și single. Deși n-ai dat vreodată impresia ca ești „luat”.

Nu mă agită să-ți mai verific telefonul. Era mereu pe silențios. De asta nu îmi răspundeai atunci când te sunam, de dor. Nu-l auzeai.

Pe mine nu mă mai auzi demult. Plecai cu el la budă, la serviciu și chiar atunci când te puneai să dormi.